



Οι Τούρκοι θέλουν την Παναγιά μας!!!

«Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΤΗΣ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ» ΛΕΝΕ ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΣΟΥΜΕΛΑ

ΔΗΜΟΣ ΒΕΡΟΙΑΣ

Νέα έργα Εξοικονόμησης ενέργειας

ΜΕ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟ 450.000 ΕΥΡΩ, ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΕ Ο ΔΗΜΟΣ

ΣΕΛ. 6

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνάντηση του Ι. Παπαγιάννη με τη διοίκηση του Αγροτικού Συλλόγου Γεωργών Βέροιας



ΣΕΛ. 7

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Δημ. Ζυγουλιάνος: Μέλημά μας η αναβάθμιση της καθημερινότητας των δικηγόρων...

ΤΙ ΕΙΠΕ ΣΤΗ "Β", ΛΙΓΟ ΜΕΤΑ ΤΗ ΝΙΚΗ ΤΟΥ

ΣΕΛ. 22

ΑΡΘΡΟ του Γ. ΧΙΟΝΙΔΗ

Η Ελλάδα κάτω από τον πάτο ή δεν υπάρχουν Έλληνες ποδοσφαιριστές;

ΣΕΛ. 8

ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Ο "ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ" ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

20 χρόνια διακονίας στη Βέροια και την Ημαθία



ΜΙΑ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΣΠΑΝΙΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

ΣΕΛ. 4-5

"Σύγκρουση" για το Μουσείο Εκπαίδευσης

ΑΝΤΙΘΕΤΟΙ ΜΕ ΤΗΝ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΗ ΤΟΥ ΣΤΟ 3ο - 14ο ΔΗΜΟΤΙΚΟ, ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΑΣ, ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΑΠΟ ΠΡΟΤΑΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΔΥΝΑΜΙΚΟΥ

ΣΕΛ. 6

ΕΚΚΛΗΣΙΑ



Χειροτονήθηκε Μητροπολίτης Κατερίνης, ο πρωτοσύγκελος Βεροίας αρχιμανδρίτης κ. Γεώργιος Χρυσοστόμου

ΣΕΛ. 7

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ Δημητρακίς από το 1952

Ιορδανίδης Πάυλος

Π. ΤΣΑΛΔΑΡΗ 33 ΒΕΡΟΙΑ Τηλ. 23310 20662

Bring a Friend
Φέρε ένα φίλο σου και κέρδισε και οι δυο σημαντική έκπτωση!!!

Δίδακτρα από 20€

- ☑ άθε ηλικία, κάθε ανάγκη
- ☑ άθε πτυχίο με την πρώτη
- ☑ αι τώρα νέες γλώσσες
- ☑ αι προσιτες τιμες

Έκπτωση 50% στα Δίδακτρα των Γερμανικών!!!

Σ. ΚΑΛΟΓΡΑΙΑ
ΚΕΝΤΡΑ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ

Μητροπόλεως 41, Βέροια, Τ.Κ. 59100, Τηλ.: 23310 77555
www.kalogrea.edu.gr

Διευθύντρια: Κρυσταλλία Τσέου
Κεντρική Διοίκηση: Εγνατία 125, Θεσσαλονίκη

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ



ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ, Ο "ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ" ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ 20 χρόνια διακονίας στη Βέροια & την Ημαθία

20 χρόνια μητροπολίτης στη Βέροια και 50 χρόνια από τότε που πρωτοφόρεσε το ράσο στην Αθωνιάδα Σχολή, ο σεβ. μητροπολίτης Παντελεήμων, μας μιλά για τη ζωή και την πορεία του. Τον συναντήσαμε στην ιστορική μονή Παναγίας Δοβρά, στο Βέρμιο, όπου εγκαταβίει μαζί με την αδελφότητα που πρωτοδημιουργήθηκε κοντά του στη Θεσσαλονίκη, όταν υπηρετούσε στον άγιο Δημήτριο και τώρα διακονεί μαζί του στη Βέροια και στη Δοβρά.

Θα μπορούσα να μένω στο Επισκοπείο, που είναι ένας όμορφος χώρος διακονίας μου, μας εκμυστηρεύεται ο μητροπολίτης, αλλά με γεμίζει να είμαι κοντά στους ανθρώπους αυτούς, προσευχόμεθα μαζί, θα φάμε μαζί, έχουμε αυτό το κοινόβιο που μας ενώνει, αυτό είναι το πιο σπουδαίο πράγμα. Μ' αναπαύουν οι άνθρωποι, όπου πάω θέλω να είμαι μαζί με κάποιους, ακόμα και στο Όρος μόνος δε θα μπορούσα, πάντοτε θα ήθελα μια μικρή οικογένεια, μια αδελφότητα, ουσί τω ενί, αλλοίμονο σ' αυτόν πούναι μόνος, πρέπει να είσαι πολύ δυνατός ή πολύ πνευματικός για να αντέξεις τη μοναξιά, μπορεί να νάναι αγιασμένη κι αυτή...

Σεβασμιώτατε, κατάγεστε από προσφυγική οικογένεια;



Ναι, ο πατέρας μου ήταν απ' τη Φιλαδέλφεια και 9 χρονών βρέθηκε στη Σμύρνη, στην καταστροφή της, έζησε το μαρτύριο του Χρυσοστόμου Σμύρνης και τα γεγονότα εκεί, χωρίστηκε απ' τα αδέρφια του, - οι γονείς του δε ζούσαν, - κι απ' την παραλία, όπου γινόταν ο «συνωστισμός», τον πήραν κάποιες γνωστές του γειτόνισσες μαζί τους στο πλοίο. Όταν έφτασε στο Πειραιά τον πήρε μια ευκατάσταση οικογένεια από την Ύδρα που τον μεγάλωσε. Η οικογένεια είχε κι ένα μαγαζί στον Πειραιά και αργότερα πήγε να δουλεύει εκεί. Άκουγε ότι πολλοί από την πατρίδα του τη Φιλαδέλφεια έχουν εγκατασταθεί στη Θεσσαλονίκη και μαζεύονται σ' ένα καφενείο κοντά στον Άγιο Δημήτριο. Πήρε το πλοίο για τη Θεσσαλονίκη και πήγε εκεί, περίμενε όλη μέρα και το απόγευμα βλέπει το μεγάλο του αδερφό το Λεωνίδα σ' ένα κάρο. Αντιλαμβάνεστε την έκπληξη και την χαρά των δύο αδερφών. Αυτός τον πήρε μαζί του και τον πήγε στην αδερφή τους που έμεινε κοντά στην Παναγία Φανερωμένη κι από 'κει έμεινε και με τα άλλα δυο αδέρφια του και παρέμεινε από τότε στη Θεσσαλονίκη. Τη μητέρα μου τη φέρανε πολύ μικρή, στην αγκαλιά, απ' τη Σμύρνη. Αυτή είχε και καταγωγή απ' τον Πόντο, απ' τη γιαγιά της. Έτσι τα δυο προσφυγόπουλα, κάμαν οικογένεια και απέκτησαν 4 παιδιά τον Αλέξανδρο, τη Δέσποινα, τον Ιωάννη - εμένα - και τον Τηλέμαχο.

Είστε φίλαθλος; Αγαπάτε τον αθλητισμό;

Ποτέ δεν έπαιξα μπάλα και δεν πήγα να δω αγώνα, από τις ομάδες της Θεσσαλονίκης όμως με συγκινούσε ο ΠΑΟΚ γιατί είχε προσφυγική καταγωγή. Μου άρεσε το τρέξιμο κι έτρεχα πολύ καλά, ήμουν κατοστάρης, είχα και επιτυχίες σε σχολικούς αγώνες. Και το περπάτημα μου άρεσε και η πορεία στα βουνά, ήμουν ορειβάτης.

Από πότε θυμάστε να έχετε ενδιαφέροντα για την εκκλησία και την ιερωσύνη;

Πάντοτε από παιδί είχα την έφεση της αφιέρωσης στην εκκλησία και δη στο μοναχισμό, αλλά ποτέ δεν είχα βγάλει προς

τα έξω αυτή την επιθυμία μου. Αλλά βέβαια προ εμού, ο μεγάλος μου αδελφός, ο Αλέξανδρος, ο μητροπολίτης Σταυροπηγίου, που μένει πλέον μαζί μας στη Δοβρά, είχε κάνει γνωστό από μικρό παιδάκι ότι θα ακολουθήσει αυτό το δρόμο, εγώ ήμουν πάντοτε στην σκιά του μεγάλου μου αδελφού.

Ήταν δηλαδή μια επιθυμία από την παιδική ηλικία σας;

Είμασταν 4 παιδιά και τα χρόνια τότε ήταν δύσκολα, ο μεγάλος στο λύκειο, η αδελφή μου στο γυμνάσιο, εγώ τέλειωνα το δημοτικό κι ο μικρός τότε ξεκινούσε. Κάποιος έπρεπε να βοηθήσει και τον πατέρα μας. Έτσι αναγκάστηκε μετά το δημοτικό να εργαστώ, πάντοτε με σκοπό να βρω μια εργασία που θα με βοηθούσε να πάω στο γυμνάσιο.

Ήθελα να μπω στο νυχτερινό, ο πατέρας μου όμως δεν ήθελε να καταπονθώ με σχολείο και δουλειά επειδή ήμουν υγιεινός βέβαια, αλλά τόσο αδύνατος που με φωνάζανε ο Τσιρόγιαννος.

Βρήκα μια εργασία σ' ένα κατάστημα ανδρικών υφασμάτων απέναντι από τον Άγιο Μηνά, Σούμας λεγόταν, που με αγκάλιασε σαν παιδί του κι έτσι πήγα κρυφά στις εξετάσεις, πέρασα και με την εφημερίδα που έγραφε το όνομά μου στους επιτυχόντες ήρθα στον πατέρα μου και του είπα: Πατέρα πέρασα στο Γυμνάσιο, τώρα θα πάω. Είχαν περάσει και τρία χρόνια, ήμουν πια δεκαπέντε κι άρχισα να πηγαίνω, παράλληλα με τη δουλειά, στο 2ο γυμνάσιο, στην Ικτίνου.

Αλλά η έλξη προς την εκκλησία υπήρχε πάντα;

Πάντα είχα μέσα μου τον πόθο της μοναχικής ζωής, αλλά ποτέ δεν τον εξωτερίκεα. Το 1963, έτος αφιερωμένο στη χιλιετηρίδα του Αγίου Όρους, γινόταν οι λαμπροί εορτασμοί κι εγώ, έξω απ' το Όρος, στη Θεσσαλονίκη, με φίλους και με γνωστούς ζούσα το όνειρο της αγιορείτικης πολιτείας.

Το επόμενο χρόνο με καλεί ξαφνικά ο μητροπολίτης Θεσσαλονίκης, ο Παντελεήμων ο Α. Σκέφτομαι παιδί μου Ιωάννη για σένα, μου λέει, σκέφτομαι να σε στείλω να σπουδάσεις στο Άγιον Όρος. Δεν ξέρω τι άλλο θα μπορούσε να μου δώσει μεγαλύτερη χαρά και άνοιξε μια άλλη σελίδα στη ζωή μου.

Και έτσι βρεθήκατε στο Όρος;

Ήμουν στα 18 το '64 όταν πήγα στο Άγιον Όρος. Τότε μας εγγράφον και σαν δόκιμους μοναχούς και φορούσαμε ράσο. Εγώ γράφτηκα στη Μονή Γρηγορίου, το φρόντισε ο μητροπολίτης Θεσσαλονίκης που είχε κι αυτός χειροτονηθεί εκεί διάκονος και διατηρούσε πνευματικούς δεσμούς.

Έτσι το 2014 αποτελεί για μένα μια ιδιαίτερη επέτειο αφού συμπληρώνω 50 χρόνια από τότε που έβαλα το ράσο μέσα στο Περιβόλι της Παναγίας.

Πότε γυρίσατε πίσω στη Θεσσαλονίκη;

Όταν τελείωσα τη σχολή, κρυφά από τους γονείς μου, πήγα να μείνω ως μοναχός στην Μικρή Αγιάνα, όπου είχα συνδεθεί με το γέροντα Γεράσιμο τον υμνογράφο. Τότε ήρθε ο αδελφός μου και μου είπε ότι ο μητροπολίτης χάρηκε γι' αυτή σου την απόφαση να γίνεις μοναχός, αλλά στεναχωρήθηκε γιατί περίμενε να 'ρθείς μετά τις σπουδές σου, σαν συνεργάτη του, στη Θεσσαλονίκη. Αυτό με κλόνισε και αποφάσισα να βγω και να διακονήσω κοντά του. Έτσι ήρθα στη Θεσσαλονίκη, όπου στην αρχή διακόνισα κοντά του ως γραμματέας της Ιεράς Μητρόπολης.

Τότε χειροτονηθήκατε;



Όλη η οικογένεια στο γάμο της αδελφής του Δέσποινας, τον Ιούλιο του 1969, πριν φύγει για το Λονδίνο (πρώτος από δεξιά είναι ο Ιωάννης, ο Μητροπολίτης Παντελεήμων σήμερα).



Όχι, γιατί σε λίγους μήνες άρχισε η περίοδος της "επταετίας" και ο μητροπολίτης μας θεωρήθηκε αντίθετος και τον απομάκρυναν όπως και άλλους αρχιερείς παρότι ήταν άριστος θεολόγος, με σπουδές στην Αμερική, μια μεγάλη προσωπικότητα που εκπροσωπούσε την Εκκλησία της Ελλάδος σε διεθνή συνέδρια, και Πανεπιστήμια. Δεν σταμάτησε όμως να με φροντίζει και μου πρότεινε να με χειροτονήσει, στον Πειραιά, όπου είχε εγκατασταθεί, αφού πρώτα φρόντισε να εγγραφώ και στο μοναστήρι της Πάτμου.

Ετοιμαζόμουν να πάω να χειροτονηθώ, όταν ξαφνικά δέχθηκα ένα τηλεφώνημα από τον αρχιεπίσκοπο Θυατείρων (Μ. Βρετανίας) Αθηνάγορα που ζητούσε ένα διάκονο και με κάλεσε στο Λονδίνο. Έμαθε για μένα από τους μοναχούς της Μονής της Πάτμου όπου με είχαν εγγράψει ως αδελφό της Μονής και έτσι με πρότειναν: «ο Γιάννης, ο Γιάννης, να πούμε στο Γιάννη».

Δεν είχα στο μυαλό μου να διακονήσω στο εξωτερικό και έτσι του απάντησα "δεν ξέρω, πρέπει να μιλήσω με τους δικούς μου". Ο πατέρας μου δεν ήθελε και αντέδρασε, «αντε ρε παιδάκι μου για τις Αγγλίες είμαστε» όμως ο αδερφός μου επέμενε να πάω και τον Ιούλιο του '69 συναντήθηκα με τον αρχιεπίσκοπο στην Αθήνα και τον επόμενο Οκτώβριο ξεκίνησα με το τραίνο για το Λονδίνο, τρεις μέρες ταξίδι. Όταν έφυγε το τραίνο κι έχασα τους πάντες από τα μάτια μου, τότε συνειδητοποίησα τι κάνω, που πηγαίνω.

Χειροτονήθηκα από τον αρχιεπίσκοπο στις 19 Οκτωβρίου διάκονος με το όνομα Θεόφιλος προς τιμήν του πατριάρχη Αλέξανδρου Θεόφιλου του Β, που ήταν στη Φιλική Εταιρεία και καταγόταν απ' την Πάτμο.

Παρέμεινα δυο χρόνια στο Λονδίνο, έμαθα και τη γλώσσα κι αυτό μου άνοιξε άλλους ορίζοντες. Όταν γύρισα στη Θεσσαλονίκη, τελείωσα τις θεολογικές μου σπουδές. Ο νέος μητροπολίτης, ο Παντελεήμων ο Χρυσοφάκης με προσέλαβε ως αρχιδιάκονο και ιδιαίτερό του και με τοποθέτησε ως διάκονο στον ναό του Αγίου Δημητρίου.

Ξαναπήγατε όμως στην Αγγλία;

Όταν τελείωσα τη Θεολογική, ήρθε και με χειροτόνησε ο αρχιεπίσκοπος Θυατείρων, στις 19 Ιανουαρίου του 1976 και μου εξασφάλισε μια υποτροφία για την Οξφόρδη. Παρέμεινα 2 χρόνια στην Οξφόρδη διακονώντας παράλληλα ως κληρικός και είχα την ευκαιρία να συνδεθώ με σπουδαία θεολογικά ονόματα όπως ήταν ο καθηγητής μου, ο Κάλιστος Γουέρ, που ήταν και συνεφημέριος μου εκεί, όπως ο Ομπολένσκι και ο Ζερνώφ.

Ύστερα από δύο χρόνια ολοκλήρωσα τις σπουδές και μετά και από παράκληση και του μητροπολίτη Θεσσαλονίκης επέστρεψα τον Μάιο του 1978. Ο



αρχιεπίσκοπος Θυατείρων με αγαπούσε πολύ και ήθελε από την πρώτη χρονιά να με κάνει βοηθό του επίσκοπο, αλλά εγώ δεν είχα την επιθυμία να παραμείνω στο εξωτερικό.

Στη Θεσσαλονίκη ανέλαβα καθήκοντα αρχιερατικού επιτρόπου και ιδιαίτερου του μητροπολίτη. Ήταν μια δύσκολη περίοδος γιατί τότε συνέβει ο μεγάλος σεισμός της Θεσσαλονίκης.

Αυτό που σημάδεψε όμως την ιερωσύνη σας είναι η επιστροφή των λειψάνων του Αγ. Δημητρίου!

Εκείνο το διάστημα παραλεβήσαν από το Μιλάνο στο μητροπολίτη, να πάμε να παραλάβουμε τα λείψανα του Οσίου Δαυίδ του Δενδρίτη, που τα είχαν πάρει οι Σταυροφόροι το 1204 και τώρα μας τα επέστρεφαν.

Να πας εσύ που έχεις τον αέρα του εξωτερικού, πρότεινε ο δεσπότης. Το θέωρησα μεγάλη ευλογία γιατί από παιδάκι είχα συνδεθεί πνευματικά με τον Όσιο Δαυίδ και πήγα στο Μιλάνο, γνώρισα τον εμπορικό ακόλουθο που μας βοήθησε πάρα πολύ και μετέφερα ακέραια την παλιά λειψανοθήκη του Οσ. Δαυίδ.

Μετά από λίγες μέρες μαθαίνουμε από μια ανακοίνωση στην Ακαδημία Αθηνών ότι τα λείψανα του Αγίου Δημητρίου βρέθηκαν στο Σαν Λορέντσο iv Κάμπο της Ιταλίας. Μένεμα λόγω του σεισμού σε αντίσκηνα την περίοδο εκείνη στο Πανόραμα, οι περισσότεροι ναοί δεν λειτουργούσαν, μόνο ο Αγ. Δημήτριος δεν είχε πάθει τίποτε και μέσα στην ταλαιπωρία του σεισμού ο δεσπότης μου πρότεινε να πάμε να ξεκουραστούμε για λίγες μέρες.

Θυμήθηκα ότι όταν ήμουν στο Μιλάνο, διάβασα ότι τον επόμενο μήνα, στο Τορίνο, θα κατεβάσουν την ιερά Σινδόνη για να την προσκυνήσει το κοινό από κοντά, κάτι που γίνεται μια φορά κάθε 30 χρόνια, Ευκαιρία, σκέφθηκα, να δω την ιερά Σινδόνη, να ρωτήσω και που είναι αυτό το Σαν Λορέντσο iv Κάμπο με τα λείψανα του Αγ. Δημητρίου.



Στη Μικρή Αγία Άννα με μέλη της σημερινής αδελφότητας της Παναγίας Δοβρά, τότε που ήταν ακόμη λαϊκοί. Απο αριστερά διακρίνονται οι σημερινοί, ο ηγούμενος της Μ. Δοβρά, ο π. Γεράσιμος, ο π. Αθηναγόρας και ο Μητροπολίτης μας.

Τηλεφώνησα στον κ. Παπαβασιλόπουλο, τον εμπορικό ακόλουθο, που με προσκάλεσε πρόθυμα και πήρα το αεροπλάνο. Εντοπίσαμε το Σαν Λορέντσο iv Κάμπο, κοντά στο Φάνο, στην Κεντρική Ιταλία, 500 χιλιόμετρα από το Μιλάνο. Με το αυτοκίνητό του εμπορικού ακολούθου, τον οδηγό του, έναν Ιταλό που μιλούσε ελληνικά και μια υπάλληλο του προξενείου πήγαμε στον εφημέριο του Σαν Λορέντσο που με πολύ χαρά μας δέχθηκε, μας ξενάγησε και μας πήγε στο Αββαείο όπου ήταν τα λείψανα του Αγ. Δημητρίου.

Ήταν κάτι συγκλονιστικό για μένα, - η φωνή του μητροπολίτη μας ακούγεται τρεμουλιαστή, - που ένας ταπεινός Θεσσαλονικεύς ένας κληρικός που διακονώ στο ναό του αγίου Δημητρίου, βρέθηκα μπροστά στα λείψανά του. Τότε ήταν διάχυτη η γνώμη, ακόμα και των ειδικών, ότι ο Άγιος μας έσωσε από το σεισμό. Δεν εξηγείται ότι η πόλη στάθηκε όρθια σε 7,8 Ρίχτερ.

Προσκύνησα τη λειψανοθήκη και όταν φεύγαμε ο ιερέας αυτός με συγκίνησε βαθύτατα δωρίζοντάς μου μια μικρή λειψανοθήκη με λείψανα του αγίου Δημητρίου για προσωπική μου ευλογία.

Τάχασα, σκέφτηκα εγώ είμαι ο πρώτος που θα πάει το λείψανο του Αγίου, που λείπει οκτώ αιώνες, στη πόλη του. Πότε φτάσαμε στο Μιλάνο, πότε άλλαξα τα εισητήρια, ούτε κατάλαβα. Γύρισα την άλλη μέρα στο γραφείο κι όταν έβγαλα και έδειξα στο μητροπολίτη τη μικρή λειψανοθήκη γονάτισε κάτω κι έκλαιγε απ' τη συγκίνησή του. Να το πάρεις και να το πας αμέσως στον Υπουργό Β. Ελλάδος, το Μάρτη. Μέχρι να φτάσω στο Διοικητήριο είχαν μαζευτεί δημοσιογράφοι από εφημερίδες και τηλεοράσεις να το φωτογραφίσουν. Να πάρете μόνο το χέρι μου με το λείψανο, τους παρακάλεσα πολύ συνεσταλμένος και συγκινημένος.

Αλλά η ιστορία δεν σταμάτησε εδώ;

Ο Παναγιώτατος μέσα στη συγκίνηση του μου πρότεινε: Πας να τα γυρέψεις; να τα ζητήσεις τα λείψανα;

Αν το ευλογείτε εσείς και μου δώσετε ένα δικό σας, επίσημο γράμμα, να πάω. Πράγματι πηγαίνω στο Μιλάνο κι από κει στον επίσκοπο Φάνο, Κωνσταντίο Μίτσι. Με δέχθηκε με πάρα πολύ αγάπη κι όταν του ανακοίνωσα την επιθυμία του μητροπολίτη και του λαού της Θεσσαλονίκης μου απάντησε με συγκίνηση: Δεν το περίμενα ότι μπορεί να είμαι εγώ που θα παραδώσω τον Άγιο στην πατρίδα του, κι αυτό διότι είχε κάνει διατριβή για τα λείψανα του αγίου Δημητρίου και είχε συνδεθεί με τον άγιο Δημήτριο. Αλλά πρέπει να πάμε στο Σαν Λορέντσο να μιλήσουμε με τους ανθρώπους. Ειδοποίησε τον ιερέα κι ώσπου να πάμε είχε μαζευτεί όλη η κοινόπολη, παρουσιάστηκα μπροστά τους και τους μίλησα για ποιούς λόγους είναι επιβεβλημένο ο άγιος να γυρίσει στην πατρίδα του. Άρχι-

σαν ερωτήσεις και συζητήσεις και στο τέλος, όπως και οι Αθηναίοι στον Απόστολο Παύλο, μου είπαν "ακουσόμεθά σου και πάλι". Άρχισα να πηγαίνω Μιλάνο-Σαν Λορέντσο και κάποια στιγμή ήρθε και ο Παναγιώτατος απ' τη Θεσσαλονίκη στο Μιλάνο και πήγαμε να δούμε τον επίσκοπο. Εγώ ήμουν πολύ ευδιάθετος στο δρόμο και του λέω: Παναγιώτατε έχω μια εσωτερική πληροφορία ότι θα μας δώσουνε την Κάρα του Αγίου. Χθες το βράδυ είδα στον ύπνο μου ότι βρήκα την Κάρα μέσα στο ναό και την έβαλα σε ένα δίσκο και γύρω την στόλισα με κόκκινα αδιοδημητριάτικα. Πιστεύω ότι θα μας τη δώσουν.

Πήγαμε μας δέχθηκαν, είπαμε ό,τι είχαμε και μετά αποσύρθηκαν, ο επίσκοπος με τον ιερέα και τον πρωτοσύγκελό του, να συσκεφθούν. Ακούγαμε έντονες ομιλίες από μέσα και μετά βγαίνει ο επίσκοπος, απευθύνεται στο μητροπολίτη και του λέει: Παναγιώτατε αποφασίσαμε να σας δώσουμε την Κάρα του Αγίου. Και μετά από ένα χρόνο, αφού κρατήσουμε και μεις κάποια μεγάλα λείψανα, θα σας δώσουμε και τα υπόλοιπα. 23 Οκτωβρίου επιστρέψαμε με την Κάρα στη Θεσσαλονίκη και στις 25 την παραμονή, έγινε η μεγάλη λετανία.

Ήταν μεγάλη ευλογία για την πόλη αλλά και για την ελαχιστότητά μου το ότι μ' αξίωσε ο Θεός να διακονήσω αυτό το έργο της επιστροφής του προστάτη της πόλης. Η διακονία μου στον άγιο Δημήτριο κράτησε επί δεκαέξη χρόνια, με συνεργάτες μου όλα αυτά τα παιδιά που συνεχίζουν και εδώ μαζί μου, τον π. Γεώργιο, τον π. Αθηναγόρα, τον π. Γεράσιμο, τον ηγούμενο εδώ της μονής Δοβρά και ζήσαμε πολύ ωραίες ημέρες. Απέναντι απ' τον άγιο Δημήτριο δημιουργήσαμε ένα πρότυπο κέντρο νεότητας, τη Χριστιανική Καταφυγή, που δεν υπήρχε παρόμοιο, σύγχρονο, με χώρο για καφέ και μουσική, θεατρικό τμήμα, βιβλιοθήκη, αίθουσες για δωρεάν μαθήματα, φροντιστηριακά και ξένων γλωσσών και ακόμη ένα παρεκκλήσι κι έναν επίσημο χώρο φιλοξενίας.

Και μετά γίνεται Δεσπότης στη Βέροια;

Μετά από τόσα χρόνια διακονίας ήθελα να ξαναγυρίσω στο Αγ. Όρος και αναζητούσα ένα κελί. Ήρθε όμως η εκλογή μου, πως να το πω, απροσδόκητα, διότι δεν είχα βάλει σαν στόχο την επισκοπείση και τη Βέροια δεν την είχα σκεφθεί ποτέ μου. Όταν εκοιμήθη ο μακαριστός ο Παύλος, ταξίδεψα με τον μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κι ένα γκρουπ προσκυνητών στα Ιεροσόλυμα, εκεί το πληροφορήθηκα και το είπα και στον μητροπολίτη γιατί ήτανε στην Έδεσσα μαζί και συνδέοντουσαν από διάκονο. Όταν γυρίσαμε στη Θεσσαλονίκη πολλοί αρχιερείς προέτρεψαν τον Παναγιώτατο να με προτείνει για την Μητρόπολη Βεροίας. Όπερ και εγένετο. Μετά από 16 χρόνια διακονίας στον Αγ. Δημήτριο, εκλέχθηκα μητροπολίτης Βεροίας.

Εξακολουθείτε σεβασμιότατε να επιθυμείτε το Άγιον Όρος;

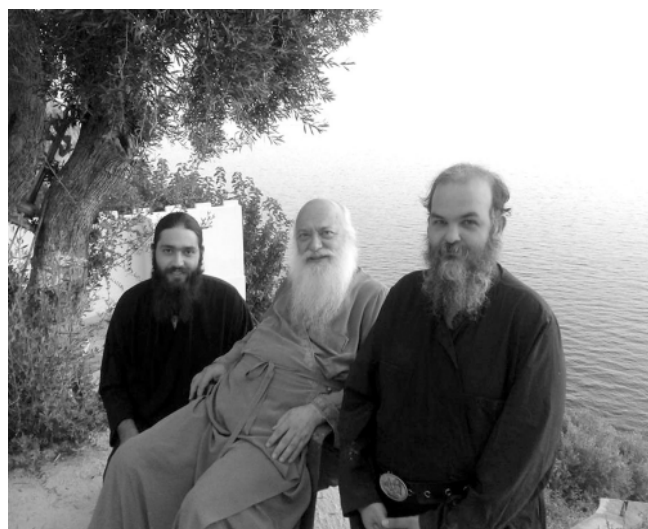
Είναι αλήθεια ότι ως ιερέας έγινα και μεγαλόσχημος μοναχός και ανήκω στη Μικρή Αγία Άννα. Εσχάτως όμως η Παναγία προσέφερε στην αδελφότητά μας ένα μικρό κελί κοντά στην Αγία Άννα. Έτσι μας δίνετε εκεί η δυνατότητα να προσερχόμαστε και να ανεφοδιαζόμεθα πνευματικά.

Να αλλάξουμε θέμα. Μαγειρεύετε; Ποια φαγητά σας αρέσουν;

Θα γελάσετε αν σας πω, ότι μ' αρέσουν τα τηγανιτά αυγά, τα μάτια. Δεν έχω βέβαια και ιδιαίτερες προτιμήσεις στο φαγητό. Δεν έμαθα να μαγειρεύω και μάλιστα όταν βρέθηκα στην Οξφόρδη δυσκολεύτηκα λίγο που έπρεπε να φροντίσω και για το φαγητό μου.

Στους Βεροιώτες τι θα θέλατε να πείτε

Τόσο εγώ όσο κι όλα τα παιδιά που είναι μαζί μου, νιώθουμε σα να γεννηθήκαμε εδώ, τόσο αγαπήσαμε την πόλη και την περιοχή. Συμπληρώνω 20 χρόνια εδώ και δε θα πιστέψετε ότι αυτά τα 20 χρόνια ουδέποτε κοιμήθηκα στο σπίτι μου, που απέχει σχεδόν μισή ώρα. Δέθηκα πολύ με τον τόπο αυτό, τον



Μπροστά στο κελί στην παραλία της Αγίας Άννας ανάμεσα στο μοναχό Γεώργιο και το διάκονο Πρόδρομο, ο μητροπολίτης Παντελεήμων.



πόλη που καταφέρνει να συγκεντρώνει όλη την ορθοδοξία το μήνα Ιούνιο.

Ποιά είναι τα μελλοντικά σας σχέδια για τη Βέροια;

Πέρα από την Κρύπτη, που σχεδιάζουμε με τον Καθηγητή Βαρλάμη στο Βήμα, θα ήθελα πολύ να κάνουμε ένα πνευματικό κέντρο για τους νέους μας, κάτι σαν την "Καταφυγή" που είχαμε στη Θεσσαλονίκη, που έχει βγάλει επιστήμονες, κληρικούς και ωραίους οικογενειάρχες! Πέρασαν και πέρασαν από εκεί παιδιά, που έρχονται και με βρίσκουν ακόμα. Θα μπορούσε να γίνει ίσως εκεί που έχουμε την παράγκα του αγίου Αντωνίου, νάρχεται ένας νέος, να μπορεί να βρει ανθρώπους να καθίσει να μιλήσει, να πει κι έναν καφέ. Σήμερα ο κόσμος προσφέρει πολλά στους νέους και η εκκλησία για να εκδώσει τους νέους πρέπει να βρει καινούργια ενδιαφέροντα πράγματα. Πρέπει νάχεις και τους συνεργάτες που θα βοηθήσουν να γίνει και δεν φτάνουν μόνο οι κληρικοί. Η επιθυμία μου είναι το έργο της εκκλησίας να στελεχωθεί κι από λαϊκούς ανθρώπους, η εκκλησία δεν είναι μόνο ο δεσπότης και οι κληρικοί.

Για την κρίση τι θα μας λέγατε;

Όλοι ξέρουμε ότι η κρίση αυτή είναι απόρροια της αφροσύνης, τόσο αυτών που μας κυβερνούσαν, όσο και ημών που τους ψηφίζαμε, ή και τους ακολούθησαμε.

Είναι καιρός ταπεινώσεως, είναι καιρός υπομονής, εμπιστοσύνης στο Θεό, γιατί τον ξεχάσαμε, επαναπαυθήκαμε στα ψεύτικα χρήματα που παίρναμε, που δεν ήταν δικά μας, ήτανε ξένα χρήματα και ξεχάσαμε τον εαυτό μας, ξεχάσαμε τη γη μας, ξεχάσαμε τον τόπο μας.

Πιστεύω, εύχομαι, να συνέλθουμε, τόσο οι υψηλά ιστάμενοι όσο και εμείς ο απλός λαός και να βρούμε το δρόμο μας μέσα απ' την ταπεινώση, μέσα απ' την αλληλεγγύη, απ' την αγάπη. Είναι μια ευκαιρία και στην εκκλησία να δείξει προς το ποίμνιο της τη φροντίδα της, την αγάπη της, να δώσει κι απ' αυτά που έχει κι απ' αυτά που δεν έχει και να διακονήσει το λαό του Θεού.



Στον αρχονταρικό της Μ. Δοβρά ο Μητροπολίτης με τον π. Γεράσιμο.

Το πατέρα Γεράσιμο που έχετε κοντά σας, πώς τον βλέπετε, τι εκτιμάτε σ' αυτόν;

Ο π. Γεράσιμος, όπως κι όλα τα παιδιά που διακονούν στη Μητρόπολη σηκώνουν όλες τις δυσκολίες, όλα τα προβλήματα. Ό,τι κατέβει στο κεφάλι του δεσπότη, θα το ακολουθήσουν, θα το εφαρμόσουν, είναι οι άνθρωποι της θυσίας. Ο π. Γεράσιμος θυσιάζεται χωρίς να περιμένει κάποια εξέλιξη, ή προαγωγή, αγαπάει αυτό που κάνει. Αν αγαπήσεις κάτι, δεν κοιτάς ούτε ωράρια, ούτε μισθό. Ο π. Γεράσιμος έχει ένα μικρό επιμίσθιο που φτάνει μόνο για τα στυλό του, εκατόν τόσα ευρώ το μήνα. Είναι μοναχός αλλά δεν παύει να έχει ανάγκες.

Εσείς πατέρα Γεράσιμ τι εκτιμάτε περισσότερο στο Γερόντα σας;

Είναι πάρα πολλά, μα πάνω απ' όλα είναι πατέρας. Αυτό τα λέει όλα, δε χρειάζονται πολλά λόγια. Έτσι τον νιώθω.

Έχετε πνευματική σύνδεση με τον άγιο Λουκά, αλλά και τον απόστολο Παύλο και τον άγιο Δημήτριο, επίσης μας αναφέρατε τη σχέση σας με το Περιβόλι της Παναγίας, Σε ποιο ιερό πρόσωπο απευθύνεστε περισσότερο;

Για μένα όπως και για όλους μας είναι η Παναγία. Είναι η μάνα, είναι η στοργή μας, η φροντίδα μας, είναι τα πάντα κι εγώ το νιώθω αυτό μια και τόσο νέος μπήκα στο Περιβόλι της.

Προτού να ξεκινήσω στο κελιάκι μου πάντα εκείνη θα χαιρέτησω, εκείνη θα προσκυνήσω, θα ζητήσω την ευχή της πριν πάω για το γραφείο. Αυτό μου δίνει σιγουριά και ασφάλεια.